KOMISJA EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 26.7.2012 r.
COM(2012) 415 final

# SPRAWOZDANIE KOMISJI DLA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

## Możliwe pozytywne i negatywne strony ograniczenia liczby kategorii broni palnej do dwóch (zakazane i dozwolone) w celu udoskonalenia funkcjonowania rynku wewnętrznego tych wyrobów poprzez ewentualne uproszczenie

**SPRAWOZDANIE KOMISJI DLA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY**

**Możliwe pozytywne i negatywne strony ograniczenia liczby kategorii broni palnej do dwóch (zakazane i dozwolone) w celu udoskonalenia funkcjonowania rynku wewnętrznego tych wyrobów poprzez ewentualne uproszczenie**

Niniejsze sprawozdanie powstało zgodnie z jednym z wymogów dyrektywy Rady 91/477/EWG z dnia 18 czerwca 1991 r. w sprawie kontroli nabywania i posiadania broni, zmienionej dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/51/WE z dnia 21 maja 2008 r.

## 1. DYREKTYWA 91/477/EWG A KWESTIA PODZIAŁU BRONI PALNEJ NA KATEGORIE

1.1. Dyrektywa 91/477/EWG była początkowo środkiem wspomagającym tworzenie rynku wewnętrznego. W zamian za pewne ułatwienia w obrocie bronią palną między państwami członkowskimi do przepisów europejskich włączono zabezpieczenia o charakterze ochronnym, dostosowane do tego rodzaju produktów.

1.2. Dyrektywa ta zawiera dwa załączniki. W pierwszym z nich (załącznik I) ustanowiono podział na kategorie broni palnej – wciąż obowiązujący – głównie pod kątem stopnia jej bezpieczeństwa. Ustanowiono cztery kategorie: w kategorii A znajduje się broń niedozwolona – broń wojskowa, kategoria B obejmuje broń, w przypadku której wymagane jest pozwolenie – wykorzystywaną głównie przez strzelców sportowych i myśliwych, zaś kategoria C broń, w przypadku której wymagane jest oświadczenie (głównie broń wykorzystywaną przez myśliwych). Kategoria D – inna broń palna – obejmuje głównie jeden rodzaj broni[1].

1.3. Podział na kategorie określa wymogi minimalne, podobnie zresztą jak przepisy dyrektywy, będącej instrumentem prawnym harmonizującym przepisy na minimalnym poziomie. Na podstawie art. 3 dyrektywy 91/477/EWG[2] państwa członkowskie mogą zaostrzyć to rozróżnienie, usuwając na przykład kategorię C lub D, czy przenosząc ten czy inny rodzaj broni do wyższej kategorii, w zależności od własnej polityki czy koncepcji bezpieczeństwa lub tradycji łowieckich.

1.4. Ta dowolność pozostawiona państwom członkowskim wynika z charakteru samej dyrektywy, która nie ma na celu osiągnięcia pełnej harmonizacji lecz zamierza jednak ustanowić minimalną podstawę bezpieczeństwa, bez uszczerbku dla działań, które mogłyby zostać podjęte przez państwa członkowskie w celu zapobiegania nielegalnemu handlowi bronią[3].

1.5. Należy zauważyć, że dyrektywa nie ma zastosowania do nabywania ani posiadania broni przez siły zbrojne, policję, władze publiczne lub przez kolekcjonerów i jednostki zajmujące się kulturalnymi i historycznymi aspektami broni, uznanymi za takie przez państwo

---

1 Jednostrzałowa długa broń palna z lufą o gładkim przewodzie.

2 „Państwa członkowskie mogą w swym ustawodawstwie uchwalić przepisy surowsze niż przewidziane w niniejszej dyrektywie, z zastrzeżeniem praw przyznanych osobom mającym miejsce zamieszkania w państwach członkowskich określonych w art. 12 ust. 2".

3 Motyw 8 dyrektywy 91/477/EWG stanowi, że: „dyrektywa nie ma wpływu na prawo państw członkowskich do podejmowania środków zapobiegających nielegalnemu handlowi bronią".

członkowskie, na terytorium którego się znajdują. Różnica ta ma zasadnicze znaczenie, gdyż ustanawia podział na tzw. broń „do użytku cywilnego" i na inne rodzaje sprzętu stosowanego przez siły zbrojne czy niekiedy nawet przez przestępczość zorganizowaną.

1.6. Dyrektywa ta była przedmiotem sprawozdania Komisji dla Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 grudnia 2000 r. w sprawie jej stosowania[4]. Wnioski zawarte w tym sprawozdaniu, ogólnie pozytywne i niekwestionujące podziału broni palnej na kategorie, zawartego w załączniku I, do dziś nie zostały podważone.

## 2. PODZIAŁ BRONI PALNEJ NA KATEGORIE W KONTEKŚCIE PRZYJĘCIA DYREKTYWY 2008/51/WE Z DNIA 21 MAJA 2008 R. ZMIENIAJĄCEJ DYREKTYWĘ 91/477/EWG A METODYKA ZASTOSOWANA W NINIEJSZYM SPRAWOZDANIU

2.1. W kontekście podejścia z punktu widzenia współprawodawcy skupiono się przede wszystkim na dwóch zasadniczych kwestiach: ograniczenie liczby kategorii broni palnej do dwóch (zakazana lub wymagająca pozwolenia) byłoby bezpieczniejsze dla obywatela europejskiego a jednocześnie łatwiejsze dla podmiotów gospodarczych.

2.2. Ci, którzy uważali, że państwa członkowskie powinny zachować pewien margines uznania w wewnętrznej klasyfikacji broni palnej – o ile oczywiście uwzględnia ona minimalne wymogi zawarte w załączniku I – nie podzielali jednak tego punktu widzenia. Podmioty gospodarcze, tak jak zwyczajowi użytkownicy broni palnej do użytku cywilnego, nie wydawali się bardziej przekonani o korzyściach wypływających z ewentualnego uproszczenia tego rodzaju.

2.3. Podsumowanie tych opinii znalazło odzwierciedlenie w motywie 18 dyrektywy 2008/51/WE mówiącym, że „Niektóre państwa członkowskie uprościły klasyfikację broni palnej, zmniejszając liczbę kategorii z czterech do dwóch. Państwa członkowskie powinny dostosować się do tej uproszczonej klasyfikacji, jednak państwa członkowskie, w których obowiązuje podział broni palnej na większą liczbę kategorii, mogą – zgodnie z zasadą pomocniczości – utrzymać istniejący system klasyfikacji.".

2.4. Celem niniejszego sprawozdania jest więc ponowna ocena kwestii nomenklatury broni palnej wyraźnie pod kątem lepszego funkcjonowania rynku wewnętrznego oraz w perspektywie „sprawozdania ze stosowania dyrektywy, do którego w stosownych przypadkach dołącza wnioski", które Komisja ma przedłożyć Parlamentowi Europejskiemu i Radzie najpóźniej do dnia 28 lipca 2015 r., jak również ustanowiono w dyrektywie.

2.5. W tym celu służby Komisji przyjęły podejście włączające służby państw członkowskich właściwe w dziedzinie broni palnej (głównie ministerstwa spraw wewnętrznych lub sprawiedliwości, w zależności od państwa członkowskiego), którym w listopadzie 2011 r. przesłano kwestionariusz, jak i główne kategorie użytkowników broni palnej do użytku cywilnego – zwłaszcza producentów, detalistów, myśliwych, strzelców sportowych, kolekcjonerów – którzy wielokrotnie wyrażali swoje opinie.

2.6. Zakres pytań zadanych administracjom państw członkowskich był szeroki i koncentrował się wokół następujących aspektów:

---

[4] COM(2000) 0837 final.

(1) znaczenie gospodarcze sektora producentów i detalistów broni palnej;

(2) liczba zarejestrowanych myśliwych i strzelców sportowych;

(3) liczba osób posiadających Europejską kartę broni palnej;

(4) informacje o tendencjach dotyczących przestępstw i wykroczeń w ciągu ostatnich lat;

(5) ewentualne problemy ze śledzeniem historii broni palnej;

(6) systematyczne poddawanie zakupu broni palnej systemowi pozwoleń;

(7) ważność pozwoleń na jedną lub kilka sztuk broni;

(8) pozwolenie wydawane w sposób domniemany na podstawie innego pozwolenia lub licencji;

(9) ewentualne istnienie możliwości zwykłego złożenia oświadczenia;

(10) zainteresowanie obowiązkowym ograniczeniem kategorii w europejskim prawodawstwie;

(11) możliwe konsekwencje takiego ograniczenia dla zainteresowanych sektorów gospodarczych;

(12) przewidywane możliwe ulepszenia.

Sprecyzowano poza tym jasno, że broń, o której mowa w kwestionariuszu, ogranicza się do broni wymienionej w dyrektywie, tj. broni myśliwskiej i sportowej, z wyłączeniem broni wojskowej.

## 3. OCENA ZNACZENIA GOSPODARCZEGO SEKTORA ORAZ GŁÓWNYCH UŻYTKOWNIKÓW BRONI PALNEJ WYNIKAJĄCA Z ODPOWIEDZI NA PYTANIA KWESTIONARIUSZA; DANE OGÓLNE

3.1. Pierwsza grupa państw członkowskich nie posiada wcale albo prawie wcale przemysłu produkującego broń palną do użytku cywilnego. Grupa ta jest istotna, gdyż obejmuje ponad 12 państw członkowskich. Jednak nawet gdy produkcja jest nieznaczna, sprzedaż detaliczna może być dość duża: Finlandia, przykładowo, liczy ponad 600 sprzedawców, zajmujących się głównie sprzedażą detaliczną lub naprawą broni; na Węgrzech jest ich około 500.

3.2. Kolejna grupa państw posiada stosunkowo silny przemysł wytwórczy, często tradycyjny, lecz poziom produkcji nie jest wysoki. Tak jest w przypadku Słowacji, Republiki Czeskiej, Austrii czy Polski: w tych państwach członkowskich istnieje jednak dość znaczna liczba sprzedawców, osób zajmujących się naprawami czy detalistów – w samej Polsce jest ich około 500, zaś w Austrii 700[5].

[5] Źródło dla Austrii: Europejskie zrzeszenie handlu bronią do użytku cywilnego.

3.3. Najważniejsze strefy produkcji znajdują się w najbardziej zaludnionych państwach członkowskich, choć jest to coraz mniej systematyczne - z powodu coraz słabszego przemysłu wytwórczego. O ile Niemcy i Włochy utrzymują jeszcze znaczną produkcję wytwórczą, często przeznaczoną na eksport[6], odnotowano znaczny spadek produkcji broni do użytku cywilnego we Francji i Zjednoczonym Królestwie, który jednak nie był tak silny w Hiszpanii. Nie ma to negatywnego wpływu na istnienie często znacznej sieci przedstawicieli handlowych, jak to ma miejsce np. we Francji[7].

3.4. W najbardziej zaludnionych państwach członkowskich występuje jednak największy odsetek myśliwych i strzelców sportowych. I tak w przypadku Francji podaje się liczbę ponad 1 400 000 myśliwych, we Włoszech ok. 850 000, zaś w Hiszpanii ponad 1 500 000. Liczba strzelców sportowych jest tradycyjnie o wiele mniejsza niż liczba myśliwych, ale pozostaje jednak bardzo znaczna: ok. 300 000 we Włoszech, 213 000 we Francji i ok. 14 600 w Polsce.

3.5. Warto zauważyć, że niektóre państwa członkowskie o stosunkowo niewielkiej liczbie ludności (w stosunku do średniej unijnej) odnotowują znaczny odsetek myśliwych lub strzelców sportowych. I tak w Szwecji jest przynajmniej 490 000 myśliwych i 96 000 strzelców sportowych, zaś w Finlandii jest ich odpowiednio: ponad 300 000 i 35 000. W Danii myśliwych jest ok. 169 000 a strzelców sportowych 120 000.

3.6. Można również zauważyć, że liczba posiadaczy Europejskiej karty broni palnej[8] jest oczywiście dobrym wskaźnikiem (choć nie jedynym) mobilności myśliwych i strzelców sportowych na terytorium Unii Europejskiej. Niektóre państwa członkowskie, takie jak Austria, liczą stosunkowo wysoki odsetek posiadaczy tego dokumentu (38 000), proporcjonalnie mniej powszechnego w innych państwach (ok. 20 000 posiadaczy we Włoszech, 39 378 we Francji).

## 4. INFORMACJE O TENDENCJACH DOTYCZĄCYCH PRZESTĘPSTW I WYKROCZEŃ ZWIĄZANYCH Z UŻYCIEM BRONI PALNEJ ORAZ ŚLEDZENIE HISTORII BRONI PALNEJ DO UŻYTKU CYWILNEGO

4.1. Odpowiedź na pytanie, czy w ostatnich latach odnotowano znaczny wzrost przestępstw popełnionych z użyciem broni palnej myśliwskiej lub sportowej, jest zazwyczaj przecząca. W niektórych państwach członkowskich, takich jak Grecja, Polska, Szwecja czy Portugalia, odnotowano niewielki lub mało istotny wzrost.

4.2. Większość państw członkowskich, np. Austria, Węgry, Bułgaria, Zjednoczone Królestwo, Finlandia czy Hiszpania uważa, że tego rodzaju przestępczość utrzymuje się na

---

6 85 do 90% niemieckiej produkcji broni palnej do użytku cywilnego wywozi się do państw trzecich lub do Unii (źródło: Zrzeszenie europejskich producentów broni palnej sportowej).

7 Według danych Europejskiego instytutu broni myśliwskiej i sportowej 800 do 1000 punktów sprzedaży we Francji utrzymuje się głównie z broni.

8 Europejska karta broni palnej została ustanowiona na mocy dyrektywy 91/477/EWG. Jest ona „dokumentem wydawanym przez władze państwa członkowskiego na wniosek osoby wchodzącej w posiadanie i użytkowanie broni palnej zgodnie z prawem" (art. 1 ust. 4). Umożliwia ona jej posiadaczowi podróżowanie z bronią w uproszczonym systemie pozwoleń z jednego państwa członkowskiego do drugiego, najczęściej w celu udziału w polowaniu lub zawodach sportowych. Karta ta jest szczególnie ceniona przez jej posiadaczy i nie zgłoszono żadnego problemu związanego z jej wydawaniem czy użytkowaniem.

stałym poziomie. W innych państwach członkowskich widać nawet niewielką tendencję spadkową, np. w Belgii czy Irlandii.

4.3. Aspekty te można również umieścić w perspektywie tendencji rozwoju przestępczości z użyciem broni palnej związanej na przykład z dostępnością broni – głównie wojskowej – po zakończeniu konfliktów zbrojnych. Ten rodzaj broni jest jednak wyłączony z zakresu stosowania dyrektywy, w której określony jest jako niedozwolony (kategoria A w załączniku I), w przeciwieństwie do broni, którą można nabyć do celów sportowych lub rekreacyjnych.

4.4. Problemy ze śledzeniem historii w przypadku broni dopuszczonej przez dyrektywę są o wiele mniejsze, o czym świadczą odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu, w większości uspokajające, przynajmniej jeśli chodzi o legalny obrót bronią w Unii Europejskiej. Większość państw członkowskich uważa, że jest stosunkowo mało istotnych problemów związanych z zasadą śledzenia historii broni do użytku cywilnego, przynajmniej w skali krajowej.

4.5. Można jednak mówić o pewnych trudnościach w zbieraniu danych czy przetwarzaniu informacji umożliwiających prześledzenie drogi broni, która mogła być w posiadaniu całego łańcucha osób. Kwestia solidnego prowadzenia rejestrów przez państwa członkowskie i sprzedawców broni, jak i kwestia ich dostępności dla właściwych grup zadaniowych wydaje się być podstawowym wymogiem.

## 5. SYSTEM NABYWANIA I POSIADANIA BRONI PALNEJ DO UŻYTKU CYWILNEGO

5.1. Jak wynika z odpowiedzi na pytania kwestionariusza, zasadniczo nabywanie i posiadanie broni palnej do użytku cywilnego podlega systemowi pozwoleń i, w niektórych ograniczonych przypadkach, systemowi składania oświadczenia lub rejestracji administracyjnej, odpowiadającej w praktyce pozwoleniu pośredniemu. Ta ogólna zasada nie stoi na przeszkodzie, aby pewne rodzaje broni lub broń o pewnych cechach charakterystycznych mogły, w danym państwie członkowskim, korzystać z elastyczniejszego systemu nabywania, jak niektóra broń historyczna czy broń pozbawiona cech użytkowych.

5.2. System pozwoleń nie zakłada jednak konieczności systematycznego występowania o pozwolenie przed zakupem każdej sztuki broni. Pozwolenie może w takim przypadku zostać wydane na zakup określonej i wyszczególnionej ilości broni, której cechy charakterystyczne znajdują się w pozwoleniu (tak odbywa się to m. in. w Austrii, Polsce i Luksemburgu).

5.3. Pozwolenie na zakup może mieć charakter dodatkowy lub zostać uzależnione od, na przykład, posiadania uprawnień łowieckich bądź strzeleckich, lub w niektórych przypadkach od uznania w drodze decyzji administracyjnej, że nabywca ma prawo nabyć broń w celu obrony własnej (tak jest np. w Finlandii czy w Polsce).

5.4. System składania oświadczenia – kategoria C w załączniku I do dyrektywy 91/477/EWG – stosuje się jeszcze do dużej ilości broni myśliwskiej, głównie we Francji. W systemie tym nabywca musi przedstawić sprzedawcy kopię swojego dowodu tożsamości i dokumentu uprawniającego do zakupu (na przykład aktualnego pozwolenia na polowanie). Następnie wypełnia on ze sprzedawcą[9] oświadczenie, które sprzedawca rejestruje i przekazuje

[9] Sprzedawca dokonuje pierwszej weryfikacji w rejestrach „osób, którym zabroniona jest sprzedaż broni".

właściwym organom. Jeśli właściwy organ sprzeciwia się transakcji, wzywa nabywcę do zwrotu broni lub zmusza go do tego z pomocą organów ścigania.

5.5. Pewna liczba broni myśliwskiej należy we Francji do nowej pośredniej kategorii, między kategorią C i D dyrektywy. Chodzi o jednostrzałową długą broń palną z lufą o gładkim przewodzie, objętą nowym systemem „rejestracji", bardzo bliskim systemowi „składania oświadczenia" (kopia dowodu tożsamości, pozwolenia na polowanie/licencji strzeleckiej, formularz do wypełnienia, weryfikacja przez policję).

5.6. Z odpowiedzi udzielonych na pytania kwestionariusza nie wynika zatem, by broń palna mogła jeszcze podlegać najmniej restrykcyjnej kategorii D dyrektywy, tj. by można ją było nabyć bez zbędnych formalności - na co dyrektywa zezwalała jedynie w przypadku jednostrzałowej długiej broni palnej z lufą o gładkim przewodzie. Państwa członkowskie, w których istniała taka możliwość, podniosły wszystkie próg wymogów (jak wyjaśniono w poprzednim akapicie).

5.7. Należy również zauważyć, że obowiązująca klasyfikacja wprowadzona w danym państwie członkowskim (zakaz, pozwolenie, oświadczenie, rejestracja) ma pierwszeństwo nad klasyfikacją broni w państwie jej nabycia. Innymi słowy, jeśli na przykład broń nabyta w jednym państwie członkowskim została nabyta w systemie pozwolenia, ale jej właściciel (również posiadacz Europejskiej karty broni palnej) ma zamiar zabrać ją z sobą do państwa członkowskiego, w którym panuje system zakazu, pierwszeństwo będzie miał naturalnie system zakazu i broń nie będzie mogła opuścić kraju pochodzenia.

## 6. PAŃSTWA CZŁONKOWSKIE MAJĄ RÓŻNE POGLĄDY NA CELOWOŚĆ OGRANICZENIA LICZBY KATEGORII DOPUSZCZONYCH W DYREKTYWIE

6.1. Niektóre państwa członkowskie, takie jak Polska, Zjednoczone Królestwo, Irlandia, Dania czy Łotwa przejawiają zainteresowanie ograniczeniem liczby kategorii do dwóch na poziomie Unii Europejskiej, uważając, że doprowadziłoby to do pewnego uproszczenia.

6.2. Inne państwa członkowskie uważają jednak, że dowolność wynikająca z obecnej klasyfikacji zawartej w dyrektywie mogłaby zostać zachowana. I tak Szwecja, Włochy, Węgry czy Belgia nie widzą konkretnych korzyści w zmianie obecnej nomenklatury, uważając, że jej przekształcenie pociągnęłoby za sobą dodatkowe obciążenia i niepotrzebne koszty.

6.3. Takie państwa członkowskie jak Słowacja, Niderlandy czy Rumunia, nawet jeśli przyjęły na szczeblu krajowym system oparty na dwóch lub trzech kategoriach, również wolą pozostawić do uznania państw członkowskich możliwość przeprowadzania odpowiednich dla nich klasyfikacji w ramach obecnej nomenklatury.

6.4. W odpowiedzi na pytanie, czy takie ograniczenie kategorii miałoby znaczny wpływ na sektory gospodarki, większość państw członkowskich odpowiada, iż albo trudno byłoby go ocenić, albo wpływ byłby nieistniejący z powodu już dość szerokiego stosowania w danym państwie nomenklatury zawierającej dwie kategorie. Należy jednak zauważyć, że państwa członkowskie, które uznały, że na ich terytorium konsekwencje gospodarcze związane z ograniczeniem liczby kategorii będą znikome, nie są w większości producentami broni palnej.

6.5. Niektóre państwa członkowskie posiadające przemysł wytwórczy broni palnej, jak Włochy lub Belgia, uważają natomiast, że wpływ na sektor gospodarki byłby niekorzystny.

Inne zaś, np. Polska, przyznają, że mogą pojawić się konsekwencje gospodarcze, ale nie widzą w tym powodu, aby nie dokonać ograniczenia liczby kategorii.

6.6. Większość państw członkowskich nie sądzi jednak, aby ograniczenie liczby kategorii broni palnej zawartych w załączniku I do dyrektywy do dwóch pociągnęło za sobą jasno określone korzyści mające ułatwić funkcjonowanie rynku wewnętrznego. Wyrażono nawet obawę, iż w przypadku ograniczenia liczby kategorii mogłoby dojść do przekierowania legalnego handlu bronią do nielegalnych kanałów dystrybucji.

## 7. PRZEDSTAWIONO PEWNE SUGESTIE, INNE NIŻ OGRANICZENIE LICZBY KATEGORII, MAJĄCE NA CELU UPROSZCZENIE OBROTU BRONIĄ PALNĄ I WZMOCNIENIE JEGO BEZPIECZEŃSTWA

7.1. Niektóre państwa członkowskie, takie jak Niemcy, Estonia czy Polska, widziałyby wyraźną korzyść w określeniu wspólnych norm pozbawiania cech użytkowych broni palnej na podstawie technik zaproponowanych przez grupy robocze *ad hoc* Międzynarodowej Komisji ds. Badania Broni Strzeleckiej (CIP[10]), w wyniku czego zwiększyłoby się bezpieczeństwo i zostałaby ułatwiona wymiana na poziomie Unii.

7.2. Inne państwa członkowskie (Szwecja, Niderlandy, Francja, Luksemburg, Portugalia) są zaś zdania, że można by wzmocnić komputeryzację informacji w państwach członkowskich, co pozwoliłoby na powiązanie obrotu bronią palną z jej właścicielami. Należałoby poczynić kroki mające na celu udostępnienie wszystkim państwom członkowskim informacji zawartych w rejestrach, co w oczywistym stopniu ułatwiłoby w razie potrzeby wymianę informacji w Unii Europejskiej.

7.3. Niektóre sugestie są bardziej konkretne – np. wyposażenie przewoźników handlowych broni palnej w urządzenia GPS umożliwiające ich geolokalizację (Republika Czeska) czy zapewnienie zwiększonej kontroli nad działaniami prywatnych agencji bezpieczeństwa (Bułgaria). Inne propozycje są bardziej ambitne, takie jak zbliżenie definicji w zakresie broni palnej, mające ułatwić wspólne podejście na poziomie Unii (Niderlandy).

7.4. Niektóre państwa członkowskie widziałyby korzyści w utworzeniu standardowego formularza transferu w wymianie handlowej broni palnej (Rumunia). W dokumencie tym można by zawrzeć wszystkie informacje wymagane we wnioskach o pozwolenie lub w zawiadomieniach o transakcjach handlowych między państwami członkowskimi.

7.5. Znaczna liczba państw członkowskich uważa jednak, że obecna sytuacja jest zasadniczo satysfakcjonująca lub nie proponuje specyficznych środków. Niektóre państwa, np. Włochy, uważają, że jakakolwiek zmiana powinna zostać rozważona w świetle zasady

---

[10] Stała Międzynarodowa Komisja (C.I.P.) ds. Badania Broni Strzeleckiej powstała w wyniku umowy międzyrządowej, w której państwa europejskie będące głównymi producentami broni palnej (11 państw europejskich) oraz Chile, Rosja i Zjednoczone Emiraty Arabskie zobowiązują się uznawać badania broni palnej i amunicji, wykonywane przed wprowadzeniem do obrotu w instytucjach zwanych „centrami badań", zgodnie z kryteriami technicznymi określonymi i aktualizowanymi przez C.I.P. To zatwierdzenie wyraża się w wybiciu oznakowania na broni palnej, które pozwala na zidentyfikowanie centrum, w którym broń była badana. W niektórych centrach badań broń palna jest również pozbawiana cech użytkowych zgodnie z technikami i wymogami, które mogą się różnić między sobą i niekoniecznie być uznawane we wszystkich państwach członkowskich.

proporcjonalności i w zależności od rzeczywistych potrzeb, usprawiedliwiających inicjatywy na poziomie UE.

7.6. Ogólnie rzecz biorąc, uwagi państw członkowskich dotyczą przede wszystkim kwestii śledzenia historii i pozbawiania broni palnej cech użytkowych. Tymi właśnie dwiema kwestiami ma zamiar zająć się Komisja, opracowując wspólne wytyczne w zakresie norm i technik pozbawiania cech użytkowych lub zapewniając poszanowanie obowiązku, spoczywającego na państwach członkowskich, prowadzenia skomputeryzowanych rejestrów[11]. Zadania te są zgodne z dyrektywą 2008/51/WE.

## 8. GŁÓWNE KATEGORIE UŻYTKOWNIKÓW DYREKTYWY WYDAJĄ SIĘ ZAINTERESOWANE UPROSZCZENIEM NIEKONIECZNIE POCIĄGAJĄCYM ZA SOBĄ OGRANICZENIA LICZBY KATEGORII

8.1. Myśliwi (około 7 mln osób w Unii Europejskiej[12]) wydają się zadowoleni z obecnego podziału na kategorie, dostosowanego do tradycji łowieckich i progu bezpieczeństwa w ich państwie członkowskim. Są oni bardzo przywiązani do uznania i promowania Europejskiej karty broni palnej, umożliwiającej stosunkowo sprawne ich przemieszczanie między państwami członkowskimi w bardzo zadowalających ramach bezpieczeństwa.

8.2. Strzelcy sportowi również mogą korzystać z Europejskiej karty broni palnej, kiedy udają się z jednego państwa członkowskiego do drugiego głównie w celu uczestnictwa w zawodach. Ich podróże wydają się być dobrze zorganizowane i poddane ponadto surowemu systemowi pozwoleń dodatkowo kontrolowanemu przez lokalne lub krajowe związki strzeleckie. Nie wydaje się również, by obowiązkowe ograniczenie liczby kategorii na poziomie europejskim miało przynieść oczywiste uproszczenia.

8.3. Choć działalność kolekcjonerów broni palnej zabytkowej, historycznej lub reprodukcji broni historycznej nie jest objęta zakresem stosowania dyrektywy, doceniliby oni możliwość wpisania przedmiotów kolekcjonerskich do Europejskiej karty broni palnej, co ułatwiłoby obrót tego typu przedmiotami między państwami członkowskimi. Inne środki ułatwiające uznanie broni tego typu przez państwa członkowskie, np. podczas ich transportu z jednego państwa członkowskiego do drugiego, zostałyby docenione przez sektor zrzeszający dostawców, instytucje kulturalne, domy aukcyjne, akredytowanych ekspertów itp.

8.4. Ewentualnymi uproszczeniami zainteresowani byliby producenci broni palnej do użytku cywilnego. W tym względzie należy przypomnieć, że przemysł od dawna pragnie skutecznie korzystać z globalnych licencji przy transferach broni palnej na terytorium UE. Pozwolenia nie byłyby wydawane przez państwa członkowskie na każdy transfer indywidualnie, lecz ważne byłoby jedno pozwolenie na wcześniej określony rodzaj produktów[13] w określonym

---

[11] Ten skomputeryzowany system rejestracji danych dotyczących broni palnej, umożliwiający powiązanie broni z jej właścicielem, musi powstać, zgodnie z dyrektywą 2008/51/WE, najpóźniej do dnia 31 grudnia 2014 r.

[12] Dane przekazane przez Federację Związków Łowieckich i Ochrony Dzikiej Fauny Unii Europejskiej (FACE) zrzeszającą krajowe związki łowieckie państw członkowskich UE i innych państw należących do Rady Europy.

[13] Ułatwienie to istnieje już teoretycznie w dyrektywie 91/477/EWG. Jej art. 11 przewiduje, że sprzedawcy mogą otrzymać zgodę, która zwalnia ich, w niektórych przypadkach, z występowania o indywidualne pozwolenia w każdym przypadku przepływu broni palnej wewnątrz Wspólnoty.

okresie czasu. Pozwolenia takie byłyby wydawane podmiotom, które dysponują pewnymi uznanymi gwarancjami.

8.5. Producenci i detaliści dążą również do uproszczenia samych definicji podstawowych części broni palnej. Definicje te nie pokrywają się dokładnie w różnych przepisach, a większa precyzja mogłaby poprawić jeszcze zarówno przepływ, jak i bezpieczeństwo transakcji handlowych.

8.6. Podsumowując, wydaje się, że podział na kategorie broni palnej w obecnych przepisach unijnych nie wywołuje szczególnej krytyki ze strony głównych kategorii użytkowników dyrektywy. Można jednak zauważyć wyraźne dążenie do wprowadzenia pewnych uproszczeń, mających na celu sprawniejsze funkcjonowanie rynku wewnętrznego.

## 9. KWESTIA PODZIAŁU NA KATEGORIE BRONI PALNEJ DO UŻYTKU CYWILNEGO NA POZIOMIE UNII MOGŁABY JEDNAK ZOSTAĆ PODDANA PONOWNEJ OCENIE W ŚWIETLE TERMINÓW I WYTYCZNYCH ZAWARTYCH W SAMEJ DYREKTYWIE

9.1. Spoczywający na państwach członkowskich obowiązek utworzenia i prowadzenia skomputeryzowanego systemu rejestracji danych, do dnia 31 grudnia 2014 r., z pewnością zaspokoi potrzebę większej dostępności informacji, wyrażoną w odpowiedziach na pytania kwestionariusza. W tym kontekście interesujące będzie ponowne rozpatrzenie ewentualnych problemów związanych ze śledzeniem historii broni na poziomie Unii, które mogą wynikać z obecnego podziału na kategorie zawartego w dyrektywie.

9.2. W niektórych odpowiedziach państwa członkowskie wyrażają życzenie wprowadzenia wspólnych metod pozbawiania broni palnej cech użytkowych. Należy więc wspomnieć, że Komisja podejmie się wkrótce tego zadania, zgodnie z przepisami dyrektywy[14], w wyniku czego powinien wzrosnąć poziom bezpieczeństwa obrotu tego typu produktami.

9.3. Dążenie do dokładniejszego śledzenia historii broni, wyrażone przez państwa członkowskie mogłoby odpowiadać wyraźnemu odniesieniu w dyrektywie 2008/51/WE: chodzi o odniesienie, znajdujące się w motywie 7, do Konwencji z dnia 1 lipca 1969 r. o wzajemnym uznawaniu oznakowania broni strzeleckiej, która „powinna być w jak najszerszym zakresie punktem odniesienia dla systemu znakowania w całej Wspólnocie".

9.4. W tym kontekście można by w krótkim okresie czasu dyskutować nad zbliżeniem między Unią Europejską a strukturami Stałej Międzynarodowej Komisji ds. Badania Broni Strzeleckiej (C.I.P.), w perspektywie stworzenia w Unii uznanych norm w zakresie badania broni palnej. Dodatkowa i atestowana kontrola produkcji broni palnej i obrotu bronią palną w Unii Europejskiej mogłaby być korzystna dla wszystkich aspektów bezpieczeństwa.

9.5. Można więc stwierdzić, na podstawie zebranych elementów, że obowiązkowe ograniczenie liczby kategorii broni palnej do dwóch na poziomie UE nie niosłoby za sobą oczywistych korzyści. W żadnym wypadku nie należy rozważać tej kwestii osobno, gdyż

---

Możliwość ta jest jednak rzadko stosowana, gdyż zakłada ona, że honoruje ją zarówno państwo członkowskie wysyłki, jak i odbioru, w porównywalnych istniejących przepisach.

[14] W załączniku I do dyrektywy stanowi się, że „Zgodnie z procedurą określoną w art. 13a ust. 2 dyrektywy Komisja przedstawia wspólne wytyczne dotyczące norm i technik pozbawiania cech użytkowych w celu zagwarantowania, że broń pozbawiona cech użytkowych nieodwracalnie nie nadaje się do użytku.".

istnieje ryzyko łatwego zawężenia debaty do kwestii rodzaju dokumentu, który miałby być pozwoleniem, co mogłoby doprowadzić do sytuacji, która niczym by się nie różniła od obecnego zróżnicowania w UE.

9.6. Należy zatem opracować całościową analizę możliwych i pożądanych kierunków rozwoju dyrektywy 2008/51/WE w kontekście sprawozdania z sytuacji wynikającej ze stosowania dyrektywy, które Komisja ma przedłożyć Parlamentowi Europejskiemu i Radzie do dnia 28 lipca 2015 r. – do którego w stosownych przypadkach dołączy wnioski – w perspektywie uproszczenia, obejmującego wszystkie specyficzne potrzeby i ograniczenia związane z tym rodzajem produktów.

9.7. Wnioski z niniejszego sprawozdania zostaną przedstawione w październiku 2012 r. podczas posiedzenia grupy kontaktowej ustanowionej na mocy dyrektywy. Wnioski te powinny być również przedmiotem dyskusji na konferencji w sprawie nielegalnego handlu bronią palną, którą Komisja planuje zorganizować pod koniec listopada 2012 r., i w której wezmą udział strony zaangażowane w walkę z tego rodzaju przestępczością. Celem konferencji będzie zwłaszcza podsumowanie potrzeb w tym zakresie, jak i opracowanie wytycznych dla przyszłych inicjatyw.